

T. VAN BUUL

Mies en de dieven

„Waar of die Mies toch weer uithangt?” vroeg Bob. „Ik heb ze in geen vier dagen gezien. Ik begrijp er niets van.”

Bob was een kleine hond, eigenlijk veel te klein om het huis te bewaken. Maar toch had de oude juffrouw zijn hok in het schuurtje gezet, achter in de tuin. Dan kon hij blaffen om haar te waarschuwen, als er een dief kwam. En Bob verbeeldde zich daarom heel wat. Hij dacht, dat hij een soort van politie-agent was.

Dikwijls kreeg hij in de schuur bezoek van Mies, de zwarte poes van de juffrouw. Bob en Mies waren dikke vrienden. Als Bob op een warme middag zijn dutje deed, kwam Mies bij hem zitten. Ze knipoogde dan tegen de felle zon, en hapte naar de vliegen, die Bob wilden steken. Zodra Bob wakker werd, maakten ze een praatje. Poes vertelde, hoeveel muizen ze gevangen had, en de hond, hoeveel dieven hij had weggejaagd.

Maar Mies was een rare. Soms bleef ze een dag en een nacht weg; ja soms wel twee dagen. Dan werd de juffrouw ongerust en zei tegen haar hond:

„Bob, weet jij niet, waar Mies heen is?”

Maar Bob wist het nooit.

Als poes eindelijk van haar zwerftocht terugkwam, had Bob wel eens aan haar gevraagd: „Waar ben je toch al die tijd geweest?”

Maar dan zei poes alleen: „Op reis.”

En meer kwam hij nooit te weten.

Doch zo lang als deze keer had hij haar nog nooit gemist.

't Was nu avond. De maan kwam op achter de bomen. Bob had de hele tuin afgezocht. Nergens was een spoor van zijn vriendin te ontdekken.

Mistroostig schudde hij zijn kop tegen de konijnenmoeder, die met haar acht kleintjes in het onderste konijnenhok woonde.

„Ik begrijp er niets van,” zuchtte hij nog eens.

Een paar van de kleine konijntjes begonnen te grinniken. Terwijl ze met hun rode oogjes hem spottend aankeken, zeiden ze tegen elkaar:

„Hihi! Hij begrijpt er niets van! Nu, wij dan wel, hoor!”

En van pret zetten ze hun oren steil overeind.

Bob dacht, dat ze hem uitlachten. Hij werd boos, en probeerde in het gaas te bijten. Maar de konijnenmoeder zei: „Wees maar gerust, Bob. Ik weet, waar Mies is. Maar ik mag het niet verklappen. Ze zal wel gauw terugkomen. En dan brengt ze een verrassing voor je mee.”

„Een verrassing?”

„Ja. Voor jou en voor de juffrouw!”

„Dat is fijn,” zei Bob. „Misschien wel een lekkere kluif!”

Gerustgesteld, wilde hij naar zijn hok gaan. Maar daar ging de tuindeur open. De oude juffrouw riep hem bij zich. Terwijl ze hem aaide, zei ze:

„Bob, luister eens goed, brave hond. De vorige nacht zijn er dieven in het dorp geweest. Die hebben konijnen weggehaald. Misschien willen ze 't vannacht hier ook wel doen. Houd dus trouw de

wacht, hoor! Luister goed, of er iemand de tuin inkomt. Pas op de dieven!”

Bob zag haar met glinsterende ogen aan en begon te kwispelen. O ja, hij begreep de vrouw heel goed. Hij zou zijn best doen, dat belofde hij.

Toen ging de oude juffrouw het huis weer in, en sloot de deur achter zich toe.

Ja, ja, Bob was klein maar dapper. Hij zou de dieven wel weggagen. Zo hield hij zich tenminste.

Maar eigenlijk was hij doodsbenuwd. Hij was maar zo'n kleine hond. En dieven waren misschien zo groot. Die konden hem misschien wel maken en breken.

Weet je wat? Hij zou eens gaan praten met Bruno, de grote waakhond van de boerderij. Door een gat in de heg kon hij gemakkelijk bij hem komen.

Bruno liep op het erf van zijn baas heen en weer. Hij snooft de lucht op, net of hij iets verdachts rook.

„Goeien avond,” zei Bob beleefd. „Zeg, Bruno, wil je me eens helpen? Ik moet vannacht op de dieven passen. Maar eigenlijk weet ik niet eens, wat dieven voor een soort van wezens zijn. Weet jij het soms? Zijn het mensen? Of dieren? Of dingen?”

Bruno deed zijn bek open en liet al zijn tanden zien. Dat was zo zijn manier van lachen.

„Haha! Je bent toch nog maar een hond van weinig ondervinding, Bob! Maar luister goed. Ik zal het je vertellen. Dieven zijn een soort van mensen. Je kunt ze gemakkelijk herkennen. Ze zijn haveloos gekleed en vuil. Ze lopen altijd heel zacht. En ze hebben een akelige lucht bij zich; dat is de dievenlucht. Je moet ze nooit vertrouwen. Als je zo'n mens ziet, bijt hem dan maar gerust in zijn been. En roep mij maar te hulp. Dan kruip ik door het gat in de heg, en ben dadelijk bij je om te helpen. Met ons beiden kunnen we ze best aan.”

„Prachtig!” zei Bob voldaan. „Dank je wel Bruno.”

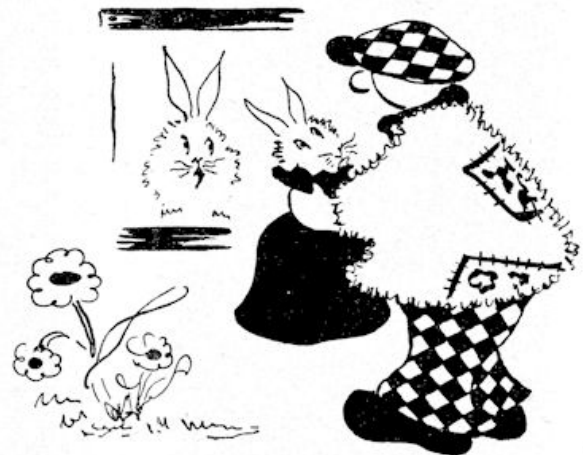
En hij ging terug naar de tuin, om de wacht te betrekken.

De hele nacht bleef hij wakker. Er gebeurde niets. Hij hoorde geen sluipende voetstap. Hij rook niet de nare geur van een dief. Neen, alles bleef rustig.

Het zou nu spoedig gaan schemeren. Dan werd het morgen, en de zon ging op.

Bob had slaap gekregen. 't Is ook geen kleinigheid, heel de nacht wakker te blijven en op de dieven te passen!

Zou hij even?... Een heel klein dutje maar?... Er

nu wel geen dief meer komen. — Bob gaapte. Toen legde hij zijn kop op de voorpoten, sloot de , en... sliep in. Het duurde niet lang, of hij lag te snurken.

Toen gebeurde het...

Een donkergrijze gedaante sloop de tuin binnen. oorbaar gleeed ze over het grasperk en over de rand langs het pad, tot bij de konijnenhokken. hand tastte voorzichtig langs het gaas, vond het urtje, en deed dit behoedzaam open. Een greep in t onderste hok. Een slapend konijn werd vastpakt en verdween in de linnen zak, die de dief j zich had.

Bob sliep rustig voort. Hij bemerkte niets. De dief ging voort met zijn werk. Nu had hij het eede hok al open. Weer deed hij een greep. Weer erd een slaapdronken konijn in de zak gestopt. aarop nog een, nog vetter dan het vorige. Dat aren er nu al drie.

Geen van de drie konijnen had een kik gegeven. e arme dieren wisten niet, wat er met hen geurde. Eer ze goed wakker waren, zaten ze al in donkere zak.

Nu nog het bovenste hok. De dief stak zijn hand in, en greep toe.

„Au, au, au!” gilde hij opeens.

Bob werd met een schrik wakker. Hij sprong op, begon te blaffen, en holde naar de dief toe.

Nu drong ook Bruno door de heg en greep de ver in de broekspijp.

De boer en zijn knechts kwamen toelopen met hooivorken om de dief te vangen. De oude juffrouw erscheen aan de keukendeur, met haar nachtmuts heef op het hoofd.

En intussen blaften de honden maar aldoor en de de dief.

Het was een leven als een oordeel.

Waarom maakte de dief toch zo'n misbaar? Wat was er met hem gebeurd?

Wel, in het bovenste konijnenhok zaten geen konijnen. En nu had Mies daar rustig liggen slapen. oen de dief de kat voelde, meende hij, dat hij een vet konijn te pakken had. Maar Mies liet zich niet o maar in de zak stoppen. Ze was hem in het ezicht gevlogen en had met haar scherpe nagels jn handen en wangen opengekrabd. Geen wonder, dat hij gegild had.

De dief bleek een rondzwerfende zigeuner te jn. De boer en zijn knecht brachten hem naar de eldwachter, die hem opsloot in het hok achter het raadhuis.

Toen werden de konijnen weer elk in hun eigen hok gezet, en kregen een lekker hapje voor de schrik.

De juffrouw dacht, dat Bob het eerst de dief be-merkt had. Ze gaf hem daarom een kluijfe en prees em:

„Bob is een brave hond, hoor. Je hebt goed op-past.”

Ook Bruno kreeg een groot bot van haar. Terwijl twee honden de beenderen afknaagden, zei Bob: „Begrijp jij, wat die Mies daar in dat bovenste onijnenhok te maken had? Waarom sliep ze niet haar mand in de keuken?”

„Katten zijn rare wezens,” antwoordde zijn grote end. „Ze doen heel anders dan wij honden.”

Daarop vertrok hij met zijn kluiif naar zijn eigen erf.

Intussen zat Mies een eindje van hen af zich te wassen. Toen ze vond, dat ze er netjes genoeg uit-zag, sprong ze naar het bovenste konijnenhok. Even later kwam ze er weer uit te voorschijn. Maar nu droeg ze in haar bek een lief, jong poesje, zwart en wit gevlekt. Voorzichtig legde ze dat bij Bob neer. Een ogenblik daarna kwam ze met een tweede poesje aanzetten. En toen met een derde. Met haar drie kleintjes had ze deze dagen in het verlaten konijnenhok gewoond. Daardoor had Bob haar al die dagen niet gezien.

Bob besnuffelde de jonge diertjes, die hun ogen nog dicht hadden. Hij kwispelstaartte. Mies zat er bij en keek hem fier aan. Net of ze zeggen wou: „Zijn het geen schatjes?”

„Ja, ja,” blafte Bob. „Lieve beestjes, hoor. En ze lijken sprekend op jou.”

Toen holde hij weg, om aan Bruno het grote nieuws te gaan vertellen.

„Maar waar moet Mies die kleintjes laten?” vroeg hij ten slotte. „In het konijnenhok, dat kan niet. Want de juffrouw zet er weer een konijn in. Dat heb ik ze gisteren zelf horen zeggen.”

„Laat dat maar aan Mies over,” antwoordde Bruno. „Een kat zit nooit verlegen. Die weet overal raad op. Dat zul je zien.”

En ja, Bob zag het, en al heel gauw ook. Want wat had Mies gedaan, terwijl hij zijn buurpraatje maakte met Bruno? Ze had haar kleintjes opge-nomen en in het hok van Bob gebracht! Daar lagen ze lekker warm in het hooi. En zelf was ze er ook bij gekropen.

Bob stond eventjes beteuterd te kijken. Maar toen? Wel, hij was zo blij, dat Mies weer terug was, dat hij geen ogenblik bromde. Hij wreef zijn zwart neusje langs de snuit van zijn vriendin. En Mies wist, dat hij het goed vond.

's Avonds kwam de oude juffrouw nog eens naar Bob kijken. En wat zag ze daar in het schuurtje?

De hond, de poes en de drie jonge poesjes lagen, gezellig tegen elkaar aangekropen, in het honden-hok te slapen.

ZOEKPLAATJE

Waar is de boer?